

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΊΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν και πάλιν στήν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἐν τῷ χίλιῳ καὶ ἐνιὰκόσῳ δεκαέξῃ
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα και συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κτὼ φράγκα και ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου τρίτη,
δεινὰ καθεὶς κηρύττει.

Ποῦντος χίλια και τρακόσα καὶ ἐνενήντα σὺν ἑπτὰ,
σήμερα ρεζιλευθῆκαν τίμιά τε και σεπτὰ.

**Ρίμαις γιὰ τοῦτον τὸν καιρὸ
γραμμέναις ἔτσι ἑστὸ φτερό.**

Α.

Ἑλλάς, Πατρίς μεγάλη,
ποῖος εἰμπορεῖ νὰ ψάλῃ
τὸ τωρινό σου χάλι;

Πολλὰ τὰ ξαφνικά σου,
κρῶζουν γιὰ σὲ κοράκια,
και τρῶν τὰ σωθικά σου
λογῆς λογῆς σαράκια.

Ποῦ ξεμαλλιάρα τρέχεις;
τί γίνεσαι; ποῦ νᾶσαι;
Βασίλειο δὲν ἔχεις
καὶ ἀδέσποτη πλανᾷσαι.

Φτύνες ἔδῳ καὶ ἔκει,
και μὲ ξετσιπωσιὰ
κυττάζεις κυνικὴ
τὴν κοσμοχαλασιά.

Φυλῶν ἐπιδρομὰς
βλέπεις στὰ χώματά σου,
και ξενοιαστικὴ κρεμᾷς
ἑστὸν τοῖχο τᾶρματά σου.

Δὲν φέγγει φῶς κανένα
τὴν σκοτεινὴ βραδεῖά σου,
και ξανασκορπισμένα
σπαράζουν τὰ παιδιὰ σου.

Β'

Μήτε λύπη, μήτε πόνος
γιὰ σκλαβιάς καὶ μούους καὶ πόνους,
μήτε μία προσευχή.

Πάει πάει κι' ὁ Βαρῶνος
κι' ἄφησε πολλοὺς Βαρῶνους
σὲ μεγάλη ταραχή.

Τὸν Βαρῶνον θρηνηδῶ,
ἀλλὰ κι' ἂν δὲν εἶν' ἐδῶ,
δὲν πειράζει, δὲν σημαίνει.

Ἡ σκιά του πάντα μένει,
καὶ φωνάζουν οἱ Βαρῶνοι
πῶς ὁ Σέγκ κι' ἁπὼν πληρόνει.

Κάθε κράτος διελύθη,
καὶ λυσοῦν σκυλιὰ Βαρῶνων
καὶ διάφοροι μιγάδες.

Κι' ἔξορμούν Σωτήρων πλήθη,
ποῦ πρεπε νὰ γίνουν μόνον
χαρμενῶν Κισλαραγάδες.

Ποῦ τὰ πρῶτα σου στεφάνια;
ποῦ κι' ἡ τόση περηφάνεια;
ὅλα πέσανε στὸν βοῦρκο.

Τώρα δόξα σου τρανὴ
νᾶσαι δοῦλα ταπεινὴ
στὴν Ἀρκοῦδα καὶ στὸν Τοῦρκο.

Γ'

Μές' στὸ ρημάδι
βλέπω σκοτάδι
μαῦρο σὰν πίσσα.

Καινούρια κρίσις,
καινούρια φθίσις,
καὶ φθόνου λύσσα.

Καὶ τὼρ' ἀκόμα
μονάχα κόμμα,
κοιλιά καὶ στόμα.

Ὅμως, Πατρίς Ἑλλάς,
ἀνάγκη νὰ γελάς.
Ἐχε χρηστὴν ἐλπίδα
καὶ χόρευσ' καὶ πήδα
μὲ ξύλινη λεπίδα.

Μέσα σὲ τόσους σάλους
καὶ τόσα βάσανά σου
ἐχθροὺς δὲν ἔχεις ἄλλους
παρὰ τοὺς Ἑλληνάς σου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'

Φ.—Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κράτος, ποῦ διάολ' ἔπαρέ το,
ἐπιστράτος θὰ γίνω κι' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο.
Βλέπω πῶς νέον κράτος ἔγιεν' ἐντὸς τοῦ κράτους
ἀπὸ κατηχημένους Σωτήρων ἐπιστράτους.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν μπόρα
τὴν Ρωμηοσύνη τώρα
τοῦτοι τὴν κυβερνοῦν.

Κι' ἐμπρός μας μὲ μαγκούραις
καὶ πυρωμέναις μούραις
σὰν Ἄρηδες περνοῦν.

Ὅλους τοὺς μαχαλάδες
τοὺς βάζουν σὲ μπελάδες
καὶ τοὺς ὑποδαυλίζουν.

Κι' ἡμέρα μεσημέρι
μὲ τάρματα' στὸ χέρι
τοὺς ἄλλους ἀφοπλίζουν.

Σοὺ δίνουν μαγκουριαίς,
ἀλλὰ καὶ κουμπουριαίς
ρίχνουν ἀρειμανίως.

Τοιούτους στρατιώτας
κι' ἀληθινούς ἱππότεας
ἀπὴντησα σπανίως.

Ἐμπρός σ' αὐτοὺς τοὺς νέους,
ποῦ σκιάζουν κεχηναίους
τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων.

Ἐσύ, βρὲ παπαγάλο,
δὲν εἶσαι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ προδότης μόνον.

Παντοῦ γιὰ τοὺς τρέμοι
καὶ πανικὸς πολὺς,
ἐκεῖν' Εἰσαγγελεῖς,
ἐκεῖνοι κι' Ἀστυνόμοι.

Κατὰ τῆς Ἀντάντ ἀφρίζουν,
ἐξουσιαίς, δὲν γνωρίζουν
καὶ Κουβέρνα, κακομοίρη.

Μὰ τοὺς πέρνουν τὸν ἀέρα
καὶ τὰ γράφουν ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πιάνει τεμπεσίρι.

Δίχως πόλεμο σφριγοῦν
κι' ἀντιπάλους κυνηγοῦν
καὶ προδότας ἀνιέρους.

Μ' ἓνα ρόπαλο' στοὺς ὦμους
ἔχουνε' δικούς των νόμους
καὶ θεσμούς ἰδιαιτέρους.

Φάροι νέας' λευθεριάς
κι' ἄγγελοι παρηγοριάς
μέσ' στῆς λύπης τοὺς καιρούς.

Τοὺς κυττάζω φωτοδόλους,
ἐποῦ κι' Ἀγγλογάλλων Στόλους
δὲν φοβοῦνται φοβερούς.

Στοὺς καιροὺς τοὺς ἐπαράτους
ἔχομεν τοὺς ἐπιστράτους,
νέος κόσμος βρέμεται.

Μὰ κι' ἐγώ μ' ἐκείνους βλάμης
ὅσων Συμμάχων τὰς Δυνάμεις
ξεφωνίζω: τρέμετε,

Μέσα σὲ φρικτοὺς κινδύνους
ποιοὺς ἀσίκης σὰν κι' ἐκείνους
στὸ παζάρι περπατεῖ;

Νέα δύναμις μεγάλη,
ποῦ τὴν τρέμουν κι' Ἀγγλογάλλοι
καὶ τοὺς πάει ριπιτί.

Ὅλοένα καὶ φοβέrais
σὲ Γαλλαίς κι' Ἑγγλιτέrais,
μήτε νότες δὲν ψηφᾶνε.

Καὶ τοὺς Στόλους σὰν κυττοῦν
ὥς Κυναίγειροι ζητοῦν
μὲ τὰ δόντια νὰ τοὺς φᾶνε.

Β'

Π.—Μ' ἓνα τίτλον ἐπιστράτου
βάσει τώρα τάρματά του
κάθε τοῦ Βαρῶνου φίλος.

Μὰ κι' ἐγώ τὸ γόγγυ κλίνων
εἶτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
ἀλαλάζω σὰν Αἰσχύλος.

Μὲ τρουμπέταις διαλάδων
πῶς νομίμως ἐκτελοῦν
ὀφλητότατον καθήκον.

Κάθε τόσο ξαφνικά,
μπαίνουν καὶ σὲ σπητικά,
κάνουν κι' ἔρευναν κατ' οἶκον.

Ψάχνουνε νὰ βροῦν πιστόλαις,
ὅπλα, γκράδες, καραμπίναις,
κι' ἂν εὗρουν καὶ πορτοφλαίς
σοῦ τῆς πέρνουνε κι' ἐκεῖναις.

Ἔρχονται, συμπολίτη,
καὶ σὲ δ' αὖτ' ἐκείν' ἐκείν' ἐκείν' ἐκείν'
καὶ κἀνοῦν φασαρίαις.

Καὶ φάχουν νᾶβρουν μπάλαις
σὲ μαγειριά, σὲ σάλαις,
καὶ σὲ τραπεζαρίαις.

Μὴ τὰξὶ σὺν καὶ τούτῃ
ὥς τώρα, βρῆ φαφοῦτῃ,
δὲν ἴδανε τὰ μάτια μου.

Ψάχουν νὰ ἔρουνε μπόμπαις
στῆς νυκτικαῖς μου ρόμπαις
καὶ μέσα σ' τὰ κρεβάτια μου.

Δὲν ἔχουν ἡσυχία,
καὶ μὲ γενναῖον φρόνημα
μὲ δέρνουν, μὲ κτυπᾶνε.

Ἄλλ' ὅμως καὶ δοχεῖα
μοῦ πέρνουνε δυσώνυμα,
καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε.

ὦ σεῖς ἀσίκικα παιδιὰ τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος,
πολλὴ μᾶς δέρνει πείνα ..
ἂν ἦτανε τοῦλάχιστον ἐκεῖνος ὁ Βαρῶνος
ἀκόμη σ' τὴν Ἀθήνα.

Πατρίς μου, μὴν ἀνησυχῆς,
παιδιὰ μεγάλης ἐποχῆς,
ποῦ παίζανε τὴν μπάτσινα.

Μὲ φατριῶν περγαμηνὰς
εἰς τὰς Ἀθήνας τὰς κλεινὰς
ἐδγήκανε γιὰ πλιάτσινα.

Γ'

Φ. — Μπαίνουν καὶ σὲ Πρεσβεῖαις καὶ βγάζουνε δου-
καὶ κάτω τῆς Ἀγγλίας [λειαίς,
καὶ κάτω τῆς Γαλλίας
φωνάζουν φρενιασμένοι, καὶ ρίχνουν πιστολιαῖς.

Μεγάλ' ἀνδραγαθήματα
καὶ πατριωτικά,
ποῦ κάνουνε κι' ἀγήματα
νὰ βγοῦν Συμμαχικά.

ὦ Μοῦσα, τί νὰ ψάλω;
σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι
παιάνων μουσικῆς.

Καὶ δὲν ἀκούεις ἄλλο,
παρὰ πῶς μένουν ὅλοι
ἐν ἐπιφυλακῇ.

Φριμάζουν συμπολίται,
καὶ πάλι πυρπολεῖται
ἡ φλεγόμενη βᾶτος.

Καὶ τώρα, στραβοκάνη,
ὅποιος κι' ἂν θέλῃ κάνει
κι' ἐνὰ δ' ἐκείν' ἐκείν' ἐκείν' ἐκείν'.

Ἡ νέα Ρωμηοσύνη μ' αὐτὸ τὸ ξεχαρβάλωμα.
μοῦ φαίνεται παποῦτσι, ποῦ δὲν τὸ πιάνει μπάλωμα.
Σαράβαλο τὴν βλέπω νὰ τὴν σωρίζουν κάτω
κι' ἐγὼ φωνάζω: μόρτο κι' ἀντίο ντὲλ πασσάτο.

Ἐλᾶτε, σεῖς Σωτήρες
κι' ἀληθινοὶ φωστήρες
νὰ τὴν ἀναστηλώσωμε.

Ἡ στρουγγαῖς νὰ βελάζουν
καὶ πλήθῃ ν' ἀλαλάζουν:
παπούτσια νὰ μπαλώσωμε.

Ἐδῶ, βρὲ κουτσομπόλη,
σὲ τοῦτον τὸν μπαξὲ
κι' οἱ σωφρονούντες ὅλοι
ἔχουν φρενῶν ἀξέ.

Στῆς νέας σωτηρίας τοὺς χρόνους τοὺς γονίμους
δὲν εἴμπορεῖς, κοπρίτῃ,
καὶ σ' τοῦ Δρομοκαίτη
τόσο τρελλοὺς ν' ἀνεύρης σὺν τοὺς ἐκτὸς φρονίμους.

Σὲ τέτοιο ρεμπελιὸ
καὶ ρεμπελιοῦ Σχολειὸ
ποῖος νοὺς δὲν θὰ σαστίσῃ;

Καὶ τοῦτον τὸν καιρὸν
ποῦ ράβδος Ἀαρὼν
ἐξαίφνης νὰ βλαστήσῃ;

Ἐπὶ δαφνῶν κοιμοῦ
καὶ γέλα μετ' ἐμοῦ
τὴν δόξαν τὴν αἰδῶν.

Ποῦ μέσα σ' τὸ κρατῖδιον
τὸ κυνικὸν καθ' ὅλα
ἐτίναξε τὰ κῶλα.

Πολλὰς προτείνει γνώμας
κάθε τρανὸς Σωτήρας
καὶ γλωσσὸκαμπανάτος.

Κι' ἔλα κι' ἐμεῖς οἱ δηρὸν
σὺν ἀνθρωπὸι τῆς πείρας
νὰ κάνωμ' ἐνὰ κράτος.